

STATSMINISTER KARE WILLOCH

SPERREFRIST:

Mandag 22. februar 1982
kl. 1800

UTDRAG AV

STATSMINISTERENS FOREDRAG VED VESTFOLD HØYRES ÅRSMØTE
MANDAG 22. FEBRUAR 1982

I en situasjon hvor Sovjetunionen fortsetter en makeløs opprustning, blant annet med nye atomraketter som representerer en stadig voksende trussel mot hele Europa, hvor Sovjet fører en blodig undertrykkelseskrig i Afghanistan, og hvor Sovjet har et betydelig ansvar for undertrykkelsen i Polen, blir igjen USA i voksende grad hovedskyteskive for vest-europeisk kritikk. Og selvfølgelig er det ikke vanskelig å finne begrunnelse for kritikk. Det er dessuten et særpreg ved det åpne amerikanske samfunn at det også alltid er lett å finne amerikanske kritikere av amerikansk politikk, som man kan bruke til støtte for egne angrep, hvis man ønsker det. Men politikere har også et ansvar for å velge sine reaksjoner slik at virkningene fremmer og ikke motvirker våre felles mål.

El Salvador er nå i sentrum for norsk oppmerksomhet. Vi ser grusomheter som vi må reagere meget sterkt mot. Men vi har heller ikke grunnlag for å regne geriljaen som klare forkjempere for demokrati og trygge menneskerettigheter, og alle geriljaens motstandere som det motsatte. Vi har ikke grunnlag for å hevde at det er folkeviljen som vil seire bare USA lar være å støtte noen part i borgerkrigen. Derimot kan vi trygt hevde at varig fred og frihet i Mellom-Amerika bare kan oppnås ved grunnleggende sosiale og økonomiske reformer og byggende hjelp. Når vi så velger reaksjonsmåter, må vi heller ikke glemme at det viktigste mål for vår sikkerhetspolitikk er å trygge freden og sikkerheten. Uenighet om amerikansk politikk i andre deler av verden, svekker ikke behovet for samarbeid mellom USA og Europa om det politiske og militære forsvar av vår del av verden. Svekkelse av dette samarbeid ville bety større risiko for fremstøt fra den annen side, eller med andre ord større risiko for katastrofe.

Vi har rett og plikt til å si ifra når vi er unige i alliertes politikk. Men vårt engasjement i problemer i andre deler av verden må ikke få en slik form at det unødig svekker det atlantiske samarbeid som freden i vår del av verden, og derved også forholdene i resten av verden, er avhengig av. Det er denne ramme som gir det beste grunnlag for vår fortsatte innsats for frihet og menneskerettigheter, både innenfor og utenfor alliansens område.